

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2021 / 10

ÚVODNÍK

Adventní pozdrav

Přiznám se, že mě to nenapadlo. Nenapadlo mě, že ještě budu psát úvodník do Setkávání. Stejně jako mě ovšem nenapadlo, že jednou budu v rámci své farářské služby cestovat několikrát týdně po stejné trase z Lysé nad Labem do Prahy, kudy jsem sedm let dojížděla při studiu teologie.

Nejsem už členkou redakční rady časopisu Setkávání, a nemohu vás tedy obeznámeně uvést do čísla, které právě držíte v rukou, ale mohu vás uvést do dění v KAPLI Evangelické teologické fakulty.

Filosof Hérakleitos z Efesu prý učil: „Nevstoupíš dvakrát do téže řeky;“ a tak se to učím pozorovat. Jsou to pro mě stejné cesty a stejná místa, ale přitom už je mnohé jinak. A také jsou jiné souvislosti, povinnosti, jiní jsou lidé kolem. Tak jako se občas ve sborech vzpomíná „jak to vždycky bylo“ anebo jak to bylo „dřív“ a „za nás“, stává se někdy i mně, že si vzpomenu na své kolegy a kolegyně, na to, kudy jsme chodili a co jsme zažívali. Jistě by při tom člověk mohl i srovnávat, ale nevím, k čemu by to bylo dobré, a tak se učím rozpoznávat nové příležitosti a radovat se z Božího působení v tom, co je třeba i jinak.

A je z čeho se radovat. Na fakultě máme pěknou kapli, ve které slavíme každou středu bohoslužby s večeří Páně. Potkávají se tu studenti z různých oborů a mám radost, že jsou mezi nimi i Janička a Tom z brněnské mládeže. V poslední době přicházejí i zahraniční studenti, poslední listopadovou nedělí se budou podílet na přípravě bohoslužeb v angličtině. Skoro celý listopad nás při zpěvu doprovázel na klávesy Scott, zahraniční student, a Anežka, studentka teologie, při tom krásně hrála na cello.

Kromě toho jsme se sešli třeba k palačinkovému večeru, společně jsme slavili 17. listopad na Národní třídě a na bohoslužbách v kostele sv. Martina ve zdi. Nově se začínáme také scházet k pravidelným rozhovorům s modlitební chvílí. V sobotu ráno, když je výuka dálkařů, slavíme bohoslužby inspirované brněnským Prámem. Týden se často zaplní událostmi a setkáními, jen chybí fara, kuchyňka, staršovstvo, a tak je to někdy dobrý prostor pro vlastní improvizaci a jindy trochu víc starostí.

Každý týden je jiný a čas utíká rychle. Vaříme kafe, poznáváme se. Bohu díky za možnost osobního setkávání a společného jídla i slavení.

Mám naději, že se snad pomaličku daří navazovat dobré vztahy a přála bych si, aby každý, kdo se rozhodne přijít na fakultu studovat, měl kromě možnosti skvělého vzdělání také zázemí a příležitost pro hledání toho, jak naplnit své povolání. Život na fakultě je vzácná možnost a jsem ráda, že u toho také mohu být. Vyřizuji proto i pozvání vám, čtenářům Setkávání.

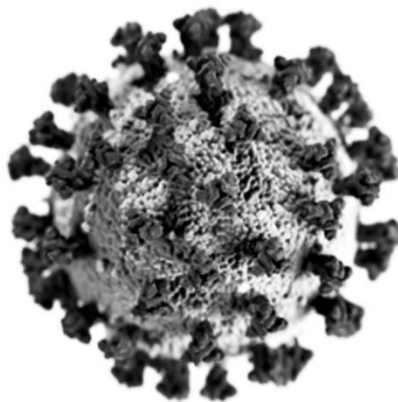
Se srdečnými pozdravy všem přátelům a s přáním požehnaného adventního času, radostných Vánoc a dobrého zdraví Vám všem čtenářům Setkávání

Jana Hofmanová, studentská farářka na ETF UK

PROSBA

Milí,

obracíme se na Vás znovu s prosbou o modlitbu v souvislosti s covid situací. Situace v nemocnicích je špatná a nejspíš bude ještě hůř. Dochází JIP i standardní lůžka jak pro covid, tak pro necovid pacienty. My jsme už docela dost unavení. A setkávání se s pacienty, ať už s covidem nebo bez covidu, kterým nemůžeme pro vyčerpané kapacity nemocnice pomoci, kapacity nás zdravotníků také vyčerpávají. Při tom všem vídáme ve společnosti čím dál větší lhostejnost, rozbroje a polo a nepravdy.

Myslíme, že zlo je v dané situaci jasné – vir, těžkosti spojené s nemocemi jím způsobenými.

Chtěli bychom Vás poprosit, abychom nenahrávali tomu zlému v jeho snahách nás lidi, nás křesťany rozhádat a rozdělit. Naopak, pojďme se spojit a být zajedno především v modlitbě – se společnou prosbou o ukončení této pandemie, se společnou opravdovou touhou nepromarnit tento čas rozpory, hádkami, ale využít ho k růstu v lásce, zájmu jeden o druhého, zájmu o Boží království.

Chtěli bychom zahájit obnovení společné modlitby na tento úmysl – nověnou k sv. Josefu Moscatti od 21.11. Kdo by se chtěl přidat (zítra nebo kdykoliv poté), pošleme bližší informace. Každopádně každému, kdo přidá jakoukoliv modlitbu na stejný úmysl, budeme vděční. Děkuje.

Pokojný čas v Boží přítomnosti
přejí zdravotníci Fakultní nemocnice Brno

KALENDÁRIUM

Milada Horáková *25. prosinec 1901 + 27. 6. 1950

V prosinci si připomínáme 120. výročí narození Milady Horákové. Odvážené, statečné ženy, která zemřela, protože byla příliš čestná na to, aby ji mohli nechat žít. Nikdy se nebála jednat tak, jak jí velelo její svědomí. Za německé okupace se podílela na odbojové činnosti, byla členkou petičního výboru Věrní zůstaneme. Svým zásadám zůstala věrná i poté, kdy byla gestapem zatčena a téměř pět let vězněna na Pankráci, v Terezíně a v ženské věznici u Mnichova. Mohlo ji tehdy napadnout, že se v osvobozené vlasti do pankrácké věznice vrátí? Po únoru 1948 doktorka Horáková z politického života odešla. Přesto překážela. Přesto cítili potřebu ji umlčet a odsoudili ji k smrti. Když ale člověk vidí záběry z procesu, je jasné, kdo je morálním vítězem. Pan prokurátor určitě ne.

z knihy Kalendárium Miroslavy Burešové, Praha 2011, vybral Jiří Gruber

„Padám, padám, tento boj jsem prohrála, odcházím čestně. Miluji tuto zem, miluji tento lid, budujte mu blahobyť. Odcházím bez nenávisti k vám. Přeji vám to, přeji vám to...”

„Nechť žena jde za zaměstnáním z vlastního rozhodnutí, z potřeby seberealizace, a nikoli jen proto, aby muži pomáhala uživit rodinu. Její vzdělání má být orientováno nejen na výkon zaměstnání, ale také na výchovu vlastních dětí. Chce-li se žena úloze mateřské věnovat zcela, pak je nezbytné ji zabezpečit právně i sociálně.“

„Chod' světem s očima otevřenýma a poslouvej nejen své bolesti a zájmy, ale i bolesti, zájmy a tužby těch ostatních.“

„Nelitujte mne. Žila jsem plný, opravdový život, který nestál, nezahníval, ale prudce tekla a vířil. Někdy mne otloukal a já poznala jeho tvrdost i těžkosti, jindy zas hladil a smál se sluncem. Byl to prostě skutečný život, a já jsem zaň Bohu neskonale vděčná. ...“

„Jdu s hlavou vztyčenou – musí se umět i prohrát. To není hanba. I nepřítel nepozbyde úcty, je-li pravdivý a čestný. V boji se padá, a co je jiného život než boj.“

Moji nejmilejší, bezradná a zoufalá nejsem - a toto nehraji, je to ve mně tak klidné, poněvadž mám klid ve svém svědomí. ... Mám Vás tolik, tolik ráda. Líbám Vás a tisknu. Jsem v mysli a modlitbách jen a jen u Vás. Hrál jsem to snad špatně, ale myslela jsem to poctivě. To mi můžete věřit. Jsem pokorná a odevzdaná do vůle Boží - tuto zkoušku mi určil a já jí procházím s jediným přáním: abych splnila zákony Boží a zachovala své čestné lidské jméno. Neplačte - neteskněte moc - je mi to takhle lepší než pozvolna umírat. Dlouhou nesvobodu už by mé srdce nevydrželo. Takto se rozletím, zase do polí a luk, strání a k rybníkům, na hory i v nížiny. Budu zase nespoutaná, a ten klid a mír. Dejte mi ho - bylo toho tolik, co bylo nutno překonávat - chci už jít. Nebraňte mi svým nářkem. Musíte teď žít také za mne. Líbám Vás, líbám. S Bohem! Cítím; stojíte tu se mnou. Teď ještě pevný ruky stisk.... Ptáci už se probouzejí - začíná svítat. Jdu s hlavou vztyčenou.

BYLO

Třetí zasedání 42. konventu brněnského seniorátu

V tomto roce to byl již druhý konvent, protože v lednu se konal v odloženém termínu on-line loňský. Tentokrát jsme se v sobotu 13. listopadu sešli v Blahoslavově domě na živo - i když v rouškách a rozestupech. Vše bylo vzorně připraveno díky sboru v Brně II, předsednictvu a dalším spolupracovníkům. Na program tohoto konventu byly dva důležité body: volby a rozhodnutí o domu na Hrnčířské.

Věděli jsme, že nás čekají možná až dvě desítky voleb a že ruční sčítání hlasovacích lístků většinou dlouho trvá. Pokusili jsme se proto o stejný způsob hlasování, který jsme již použili při lednovém a při on-line konventu.

Každý konventuál hlasoval ze svého telefonu nebo tabletu a celkový výsledek se objevil po několika minutách na obrazovce. Splněna byla i podmínka, aby byla volba tajná.

Nejprve jsme zvolili většinou 67 z 71 hlasů seniorem jediného kandidáta, bratra Filipa Kellera. Ostatní tři navržené kandidatury nepřijali. Pak jsme volili ze dvou kandidátů nového seniorátního kurátora. Zvolen byl Vladimír Zikmund 44 hlasy, který se tak vrací do funkce, kterou vykonával již ve dvou předchozích obdobích od roku 2003 do 2015. Jeho prvním náměstkem byl ze čtyř kandidátů zvolen v užší volbě bratr Petr Zajíc (43 hlasů). Náměstka seniora z řad kazatelů se zvolit nepodařilo, protože ani jeden ze sedmi navržených by volbu nepřijal. Jednání bylo proto přerušeno, kazatelé se sešli na krátké poradě a poté byl 68 hlasy zvolen bratr David Sedláček. Prvním náhradníkem z řad kazatelů zůstává bratr Martin Horák a druhou náhradnicí byla zvolena sestra Martina Zuštinová.

Pak jsme opět vrátili k volbě laických členů SV. Druhým náměstkem seniorátního kurátora byl zvolen v užší volbě bratr Matouš Pleva (46 hlasů).

Volba seniorátního výboru značně zamíchala dalšími funkcemi, které se v tu chvíli uvolnily. Bylo tedy třeba jednak dovolit synodály, kterými se stala Radka Včelná a náhradníky se stali sestra Marta Sedláčková a bratr Ondřej Macek. Prvním náhradníkem na synod z řad laiků se stal bratr Vladimír Svoboda. Pak bylo ještě doplněno předsednictvo konventu, jehož náhradníky se stali sestra Jarmila Řezníčková a Vladimír Pír.

Následovala volba členů předsednictva Jeronýmovy jednoty, jimiž se stali bratři Miroslav Maňák a Jaromír Klimek. Náhradníky byli zvoleni bratři Jiří Svoboda a Petr Matuška. Volby jsme díky technice a dostatečně silné wifi síti zvládli v rekordně krátkém čase cca 2 hodin. Následovali obligatorní usnesení, tj. schválení zprávy seniorátního výboru a jeho poradních odborů, zpráva farářky pro mládež, zprávy Jeronýmovy jednoty, hospodaření seniorátu v roce 2020 a předloženého rozpočtu na rok 2022. Stejně tak byl schválen návrh na rozpis repartic, tj. poměrné rozdělení těchto nákladů na

sbory. Seniorátní repartice byly zvýšeny o 10 % na 330 tisíc Kč a celocírkevní zůstaly na stejné výši.

Kolem poledne jsme se dostali k druhému důležitému bodu jednání – rozhodnutí o domu na Hrnčířské 14, jehož majitelem je již třicet let brněnský seniorát. Dům byl naší církvi darován za účelem zřízení střediska Diakonie, což se také stalo, a dnes tento dům, který je od sklepů až po střechu zrekonstruován, nabízí různé typy služeb střediska Diakonie, které je nájemcem budovy a platí za její využití symbolických 2 000 Kč ročně. Představitelé seniorátu před třemi lety požádali středisko o částečné zvýšení nájmu, aby bylo možné v našem seniorátu povolat farářku pro mládež. K dohodě však nedošlo a konvent v roce 2018 uložil zástupcům Diakonie a seniorátu, aby se pokusili najít a dohodnout novou formu vztahů.

To se během mnoha jednání zástupců střediska a seniorátu nepodařilo a nakonec byly konventu předloženy dvě varianty. Darování domu Diakonii bez náhrady a darování domu s finanční náhradou. Diakonie v průběhu minulých let investovala do oprav a přestavby domu deset milionů, což zhruba odpovídá hodnotě odpuštěného nájemného v místě obvyklém.

V diskusi vystoupila řada konventuálů s podporou jedné nebo druhé varianty. Většinou čtyř hlasů se konvent rozhodl pro první variantu a nový seniorátní výbor bude mít za úkol připravit k darování dokumenty a předložit je synodní radě ke schválení.

Ve zbývajícím čase konvent přijal text poděkování kazatelům, pastoračním pracovníkům, kteří změnili místa svého působení, a kurátorům, kteří vedli naše sbory v minulých letech. A protože dvěma představitelům seniorátu skončí k 31. 11. 2021 funkční období, vyslechli si oba bratři, Jiří Gruber a Miroslav Maňák, vděčné poděkování z úst předsedy konventu bratra Ondřeje Macka. Závěr patřil poděkování místnímu sboru a předsednictvu konventu, které celý program zvládlo uřídit během dopoledne. Brněnský seniorát tak vstoupil do nového období, s novým

seniorátním výborem, deseti novými kazateli na sedmi sborech a dvěma novými kurátory. Ať nám Bůh žehná.

Předsednictvo konventu: Jaromír Klimek, Ondřej Macek, Jiří Bureš a Milan Ryšavý.

Jiří Gruber, odstupující senior

Poděkování

Konvent brněnského seniorátu srdečně zdraví bývalé kazatele tohoto seniorátu, kteří od září 2021 změnili místo svého působení, a děkuje jim za jejich často mnohaletou práci a službu. Každý z vás svým obdarováním obohatil život našeho seniorátu i svěřených sborů.

Alexandra Jacobea - děkujeme zejména za obětavou a poctivou práci mezi mládeží a velké nasazení pro Diakonii, mj. v rámci Bienále nebo pořádáním příměstských táborů pro děti jejích zaměstnanců.

David Najbrt - děkujeme za odvážné projekty k oživení sborového života, zaujetí pro katechezi dětí a klaunské návštěvy nemocnic.

Martina Kadlecová - děkujeme za práci v seniorátním výboru, spolku kazatelů, za zdařilé oživení ve sboru, který byl dříve podporovaným sborem, a podporu lidí LGBT a také za vnášení témat týkajících se péče o životní prostředí a místo, kde žijeme.

Jana Hofmanová - děkujeme za inspiraci ke vzniku večerních bohoslužeb YESle a za pomoc s jejich fungováním a za společné plutí postní a adventní dobou na ranních či večerních Prámech.

Přejeme vám, milí kazatelé a kazatelky, abyste v místě nového působiště mohli navázat na práci svých předchůdců a přidat k ní svůj vlastní podíl a nasazení.

Podobně chceme poděkovat kazatelům, kteří v našem seniorátu zůstávají, ale změnili místo svého působení.

Jarmila Řezníčková - děkujeme za dvacetiletou službu ve sboru v Heršpicích, administraci Hustopečí a Nikolčic, přípravu pastorálek a mnoho drobné nedoceněné práce.

Kateřina Rybáriková - děkujeme za desetiletou službu ve dvou sborech a mnoho kreativních pokusů o oživení a rozšíření sborového společenství.

Ondřej Macek - děkujeme za pestrou a poctivou službu pro nosislavský sbor, pořádání Bienále a odvážnou práci pro Diakonii, za pevné vedení konventů, podíl na vzdělávání laiků a vydavatelskou činnost přesahující hranice sboru i seniorátu.

Mnoho práce vykonaly také pastorační pracovnice, které v tomto roce ukončily službu.

Iva Květonová - děkujeme za dlouholetou práci pastorační pracovnice, která překračovala její běžnou agendu, takže plynule, vlastně s předstihem začala vykonávat práci farářky.

Helena Pacasová - děkujeme za osobní nasazení v době epidemie koronaviru, doprovázení členů sboru k lékaři a pomoc hůře pohyblivým, aby se mohli podílet na sborovém životě.

Marie Fikejsová - děkujeme za nové podněty k práci sborové pastorační pracovnice a laskavý zájem o druhé lidi.

Dva kazatelé ukončili svou kazatelskou službu a odešli do jiného povolání nebo do důchodu.

Jaroslav Vítek - děkujeme za pečlivou službu v seniorátní kanceláři, přípravu časopisu Setkávání, za schopnost vzdělávat druhé, službu na kazatelkách našich sborů, specifický humor a laskavost.

Debora Hurtová - děkujeme za nelehkou práci na dvou sborech zároveň.

V několika sborech byli zvoleni noví kurátoři, a proto chceme poděkovat těm, kteří tuto službu před nimi vykonávali často mnoho let.

Bohumír Posolda - děkujeme za obětavou práci pro sbor a jeho rozvážené vedení ve složité situaci a péči o břevlanskou modlitebnu.

Vladimír Zikmund - děkujeme za mnohaletou a věrnou práci v mateřském sboru a za to, že i ve vysoké církevní funkci zůstal takovým, jakým býval dříve.

Tomáš Rozbořil - děkujeme za výraznou angažovanost v péči o vanovický sbor a jeho potřeby, zejména při rekonstrukci střech věží, a za poctivou práci na celocírkevní úrovni jako synodál a člen komise pro zachování památky luterské modlitebny v Praze Truhlářská.

Josef Kostecký - děkujeme za dlouholetou péči o boskovický sbor – o jeho lidi, stavby i stromy – a také za duchovní otevřenost v české i zahraniční ekumeně.

Vyprošujeme vám všem Boží požehnání v místě vašeho nového působiště, podporu vašich rodin a přátel, dobré a otevřené vztahy ve vašich sborech. Kéž můžete alespoň někdy zahlédnout dobré výsledky své práce. Bůh vám žehnej.

V Brně 13. listopadu 2021

Poslanci 3. zasedání 42. konventu brněnského seniorátu

Hra po Brně o Marii Rafajové

Spisovatelka, básnířka a zachránkyně židovských dětí za druhé světové války, to byla brněnská rodačka Marie Rafajová. Byla to velká žena, která rozhodně stojí za povšimnutí.

29. listopadu tohoto roku bude mít 125. výročí narození a bude se konat vzpomínková akce u jejího hrobu na Ústředním hřbitově.

Proto se u nás ve škole Filipka věnujeme práci na projektu o jejím životě. Snažíme se o ní vypátrat co nejvíce informací, vytváříme webovou stránku a také připravujeme interaktivní procházkovou hru po Brně, která povede přes místa spojená s jejím životem. Na každém zastavení se hráči dozví něco zajímavého o této významné brněnské rodačce, která za svou statečnost a obětavost při záchraně židovských dětí v sirotčinci ve Staré Turé na Slovensku dostala od Izraelského státu čestný titul Spravedlivá mezi národy.

Barbora Brücknerová, Rebeka Konvalinková, žákyně šesté třídy na Filipce

Srovnání

Druhýms dal úsměvy, které je v chladných dnech hřály,
Druhýms dal ruce, jež něžnými dotyky milovaly,
a srdce, která v hrudi věrně pro ně bila,
a očí, v nichž se žhavá touha zrcadlila,
dals ňadra, na nichž složit mohli hlavu,
dals tichý domov, úspěch, radost, slávu,
dals ručky, které šíji objímají,
a nožky malé, jež si v písku hrají
dals cestu, po níž měkce nohy kráčí,
dals neznavená lehká křídla ptačí,
dals vyplnění mnohé vroucí tužby - - -

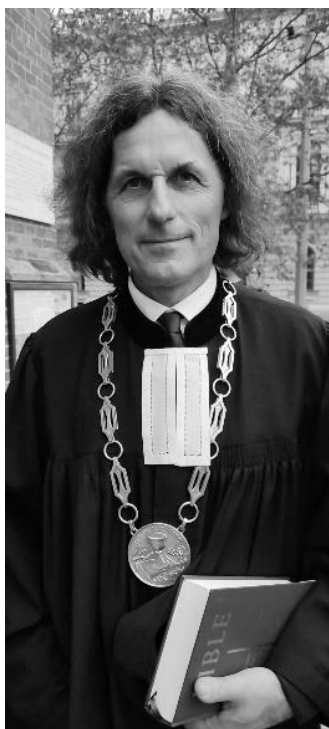
A mně? - - -

Mnes přijal, Bože do své služby.

Mněs dal, že smím své ruce ve Tvé složit
a v obdivu své oči do Tvých nořit
a na srdci Tvém, skryta před světem,
být na věky Tvým šťastným dítětem,
Tvé lásky sluncem dát si zahřívat líc ...

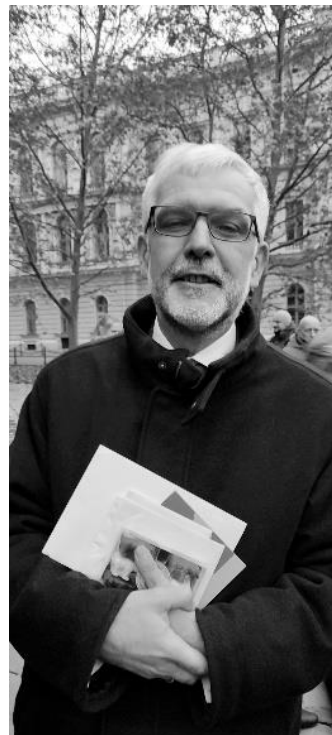
Ach Bože můj, což můž' mít někdo víc ?

Instalace nové synodní rady v Brně

V červnu tohoto roku byla při 3. zasedání 35. synodu v Praze zvolena nová synodní rada včetně dvou nejvyšších představitelů naší církve, synodního seniora a synodního kurátora. Uvedení do úřadu se konalo poprvé v historii mimo Prahu v sobotu 20 listopadu v kostele J. A. Komenského v Brně. Vzhledem k nově vlně pandemie bylo upuštěno od slavení večere Páně a účastníci si po skončení shromáždění mohli popovídat jen venku před kostelem.

V úvodu zaznělo poděkování odstupujícím členům synodní rady (viz text níže), po němž

následovalo pověření synodní rady nové. Polovina členů synodní rady byla přitom zvolena na druhé období. Dosavadní synodní senior Daniel Ženatý odevzdal své insignie předsedovi synodu Jiřímu Gruberovi, který je předal novému synodnímu seniorovi Pavlu Pokornému. Novou synodní radu oslovil dosavadní synodní senior a popřál novému synodnímu seniorovi „výživnými“ slovy žalmu čtyřicátého: *Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky ať mne ostříhají.* Celé nové synodní radě pak odstupující členové popřáli, aby jejich vztahy zůstávaly ve velkorysé otevřenosti.

Končícímu předsedovi synodu Jiřímu Gruberovi poděkoval náměstek synodního seniora bratr Ondřej Titěra.

Následovalo kázání nového synodního seniora (přineseme ho v příštím čísle) a po něm všemi zpívané vyznání víry. Vyznání vin a slovo milosti nám zvěstovala sestra Simona Kopecká. Přímluvnou modlitbu za nás vyslovili nový synodní kurátor Jiří Schneider a členka synodní rady sestra Jana Šarounová, posláním na cestu vybral bratr Roman Mazur a závěrečné požehnání nový synodní senior.

Shromáždění bylo přítomno přes dvacet hostů z domácí a zahraniční ekumeny. Pozdravili nás dva z nich: emeritní biskup Radkovský a generální tajemník Společenství evangelických církví v Evropě Mario Fišer. V ohláškách pozdravila celocírkevní shromáždění za místní sbor sestra farářka Iva Květonová.

Shromáždění bylo navzdory pandemii hojně navštíveno (jedná se fakticky o mimořádné zasedání synodu) a mnoho lidí ho sledovalo zvukem i obrazem

na internetu. Na stránkách UCK zůstává nahrávka těchto mimořádných bohoslužeb k dispozici. Výtěžek sbírky byl věnován na vznikající projekt mateřské a základní školy v Sudicích ve sboru Boskovice, který představil bratr farář Jiří Bureš. Vybralo se 18 tisíc Kč. Všem dárcům patří dík za tuto podporu.

Shromáždění trvalo necelé dvě hodiny a řada účastníků si pochvalovala, že nezaznělo žádné zbytečné slovo a vše proběhlo důstojně, svižně a nadějně.

Jiří Gruber

Poděkování odstupující synodní radě

Milá sestro Evo, milí bratři Danieli, Vladimíre, Ondřeji, Jiří a Pavle!

Jeden z mých prvních kurátorů, Jaromír Bula z Brumovic, jinak nejlepší traktorista místního JZD, občas říkával: „V církvi se neděkuje“. Na mou udivenou otázku mi vysvětlil, že děkovat se má Bohu a ne člověku. Tato zásada má jednu výhodu. Na nikoho kromě Pána Boha nezapomenete.

Ale stejně se v církvi děkuje. Neboť i když má člověk od Boha obdarování a Hospodin mu žehná, neobejde se to bez lidského souhlasu, nasazení, odříkání, nejistoty, úzkosti a zklamání – ale také vděčnosti, že jsme mohli být u něčeho, co přesahuje obzor naší konečnosti a hříšnosti.

Člověk nemůže být u všeho, co by chtěl a mohl, a přece rád vzpomíná na to, co mu bylo dáno, aby prošlo jeho rukama, ústy, myslí a svědomím a o čem doufá, že nebylo marné ani zbytečné.

U čeho jste tedy, milá sestro a milí bratři, mohli z Boží milosti být a vtisknout tomu svou tvář, zkušenost, naději a odvahu. Šest let uteče jako voda, a přece tu po vás něco zůstává.

Měli jste odvahu nasměrovat naši církve do budoucnosti pomocí strategického plánu. Odvážili jste se prodat budovu teologické fakulty a místo ní se pustit do stavby nové střední školy. Ustáli jste nejednu kritiku a nepříjemnost. Podařilo se vám přesvědčit řadu členů naší církve, aby s hlavou vztyčenou podpořili život církve polovičním desátkem. Připravili jste tak církve na samofinancování.

Museli jste řešit personální změny v Diakonii, Evangelické akademii i v Kalichu. Pronajmout církevní střediska tak, aby nebyla ztrátová. Vyhlašovat sbírky pro aktuálně potřebné, ale také najít způsob, jak tuto pomoc dostat ke konkrétním lidem, aniž by se cestou část kdesi rozplynula. Připravit oslavy 100. výročí naší církve. Plnit usnesení synodu, která vám třeba zrovna neseděla. A samozřejmě tisíc drobných věcí, které dovedou člověku zahltit hlavu, takže nevidí pro stromy les. A přece za pár dnů – po mnoha letech usilovné práce - vyjde nový zpěvník! Máme nové logo i první část nové agendy. Nový řád pastýřské služby. A k tomu všemu odpovědnost za formulaci oficiálních stanovisek naší církve k politickým událostem doma i ve světě.

Zpětně to možná vypadá snadné, vždyť křesťané by se měli snadno na všem dohodnout, ale když člověk neví, jak a kam se dějiny pohnou, je někdy velmi těžké, aby náš hlas byl prorocký a ne laciný a populistický.

Rád bych proto jménem předsednictva synodu a věřím, že i velké části naší církve, řekl, že jsme v uplynulých šesti letech měli dobrou a rozvážnou synodní radu, která udělala jen málo chyb. Za předsednictvo synodu mohu říci, že se nám s vámi dobře spolupracovalo, a i při občasné různosti pohledů jsme vždycky našli cestu, jak si porozumět. Stejně tak i s vámi vybranými spolupracovníky v ústřední církevní kanceláři, kteří vaše i naše rozhodnutí uskutečňovali.

Když synod volí synodní radu, málokdy myslí na to, že vybírá tým, kde by nemělo chybět žádné obdarování a dovednost, které jsou v tomto úřadě potřebné. Nebylo by totiž dobré, abyste byli všichni ekonomové nebo teologové. Je potřeba také pastýřů, kteří umí naslouchat a ovazovat rány. Je potřeba mít znalosti právníků, hudebníků, manažerů, stavitelů, spisovatelů, řečníků, ale i obětavců, kteří do toho jdou srdcem a vůlí, i když neví, zda vůbec něčeho dosáhnou.

Myslím, že synod vás před šesti lety zvolil dobře. Stala se z vás synodní rada dostatečně pestrá, ale jednotná. Každý z vás si našel a přijal odpovědnost za svůj díl úkolů a bylo vidět, že si rozumíte a nesoutěžíte mezi sebou. Pán Bůh vás posiloval a napovídal vám, kudy se ubírat, čeho se vystríhat, koho podpořit a komu pomáhat.

A tak vám chci osobně poděkovat, protože jste svou náročnou funkci přijmout nemuseli. Před těmi šesti lety bylo mnoho navržených, ale málo ochotných. Po vysokém církevním úřadu jste netoužili, ale synod vás do něho uvedl a zpětně vidí, že udělal dobře. Možná jste se jako Mojžíš v duchu vymlouvali, že neumíte to či ono, ale nakonec jste šli za mnohými faraony tohoto světa a vedli Boží lid ke svobodě, vděčnosti a naději.

Pán Bůh sice nikoho z nás ke svému dílu přímo nepotřebuje, ale nejspíš ho to s námi baví, protože nás stále volá do služby. Je krásné, když můžeme říci Pánu Bohu svobodně své ano. Ale jít pak šest let v čele zástupu poutníků, který se stále zastavuje, pochybuje a reptá, není žádná idyla, po níž by člověk toužil. A někteří z vás si to ještě o šest let prodloužili! Díky za všechno, co jste s Boží pomocí v naší církvi a národě udělali.

Za předsednictvo synodu Jiří Gruber

První adventní neděle se skauty a s jarmarkem

Jsme rádi, že v blízkosti našeho sboru působí 70. oddíl Junáka – Českého skauta. Schází se na Pellicově v klubovnách fary. Část vedoucích i dětí je z našeho sboru. Jednou ročně jsme zvyklí slavit s nimi společně bohoslužby. Naší vizí je větší propojenost sboru se skautem a skautu se sborem, protože tuto spolupráci vidíme jako přínosnou pro obě strany. Z tohoto důvodu jsme se tento rok rozhodli přibrat do party dalšího partnera, a to sborový jarmark. Ten býval v předchozích letech spojený s nedělí vděčnosti. Jeví se

nám jako dobré, když se jarmark stane společným projektem sboru a sedmdesátky. Něco společně připravit, pobýt spolu, modlit se, číst Bibli, zpívat a děkovat, a ještě k tomu dát dohromady peníze, ze kterých si v Diakonii na Hrnčířské koupí nějaký kus venkovního nábytku na terasu (přijďte tam někdy posedět s klienty z Ovečky, denního centra nebo s pracovníky, budou rádi), tak má vypadat církev. Děkujeme všem, kdo se na přípravě bohoslužeb, jarmarku a oběda podíleli. Bez ochotných rukou by to nešlo.

Iva Květonová

VÝROČÍ

První kroky sboru Brno I před 70 lety

Začátkem měsíce listopadu 2021 uplynulo 70 let od založení, resp. K ustavení sboru Brno I. Nárůst členů brněnského evangelického sboru založeného v roce 1881 jako kazatelská stanice nosislavského evangelického reformovaného sboru (od roku 1906 samostatný brněnský reformovaný sbor) po první světové válce vedl k zamyšlení, jak nadále spravovat takový velký a stále rostoucí sbor (koncem 20. let 20. století měl okolo 4 000 členů). Stále častěji se začaly objevovat názory, které tuto situaci chtěly řešit rozdělením sboru na menší celky. K naplnění těchto úvah došlo po II. světové válce, kdy sbor čítal již přibližně 7 000 duší. Na schůzi staršovstva 9. října 1950 byla proto zvolena komise, která měla připravit rozdělení sboru na sbory tři. V plánu bylo ustavení sborů při Blahoslavově domu, kostele Jana Ámose Komenského a Betlémském kostele. Plán rozdělení byl schválený 31.12.1950 sborovým shromážděním, následovala žádost Státnímu ústavu pro věci církevní, který v říjnu 1951 rozdělení s účinností od 1.11.1951 povolil, ale s tím, že se povoluje zřízení jen dvou sborů: Betlémského sboru (Brno I) s kostelem J. A. Komenského a Betlémským kostelem – a sboru Jana Blahoslava (Brno II) s bohoslužebnými prostory na Lidické ulici.

První sborové shromáždění nově ustaveného sboru Brno I se konalo 25.11.1951 v kostele J. A. Komenského. Předseda sborového shromáždění farář Jan Přemysl Šebesta přečetl dekret synodní rady z 13.11.1951, adresovaný seniorátnímu úřadu v Třebíči, kterým synodní rada sdělila, že Státní úřad pro věci církevní povolil s účinností od 1.11.1951 rozdělení brněnského sboru pouze na dva samostatné sbory. Sborové shromáždění se usneslo, že na základě tohoto rozhodnutí státních úřadů je možno přistoupit k organizaci nových sborů a v prvním sboru k volbě faráře. Bratr farář J. P. Šebesta zůstal farářem sboru Brno II, byl ale na nezbytnou dobu pověřen administrací sboru Brno I a provedením volby jeho faráře. V tomto

sborovém shromáždění bylo také zvoleno první staršovstvo v počtu 21 presbyterů a 18 náhradníků. Prvními presbytery sboru Brno I byli zvoleni: Miroslav Bauer, Josef Bednář, Vlastimil Bureš, Marie Dreslerová, Zdeňka Dvořáková, Jan Firbas, Jaroslav Havlík, Josef Klouda, Antonín Kotráš, Zdeněk Musiol, Pavel Pokorný, Emil Procházka, Vlasta Procházková, Hannah Šimková, František Švanda, Milada Švandová-Hánová, Adolf Uhlíř, Karel Vybíral, Alexander Winkler, Robert Závodský a Jaroslav Zelený.

Foto sborového sálu. Na prvním je zachycen i syn Václava Pokorného, Timoteus Pokorný, na druhém střecha přístavby a na třetím stav po náletu.

Druhý den nato, 26. listopadu 1951 se konala ustavující schůze staršovstva sboru Brno I. Schůzi zahájil uvítáním presbyterů a jejich náhradníků bratr farář Šebesta a po modlitbě bratra Zbořila pokračoval čtením z ep. Pavlovy k Filip. ze 4. kapitoly, verše 4-9 a krátkým proslovem, ve kterém zdůraznil historičnost chvíle: "...Schází se poprvé staršovstvo nově vzniklého Betlémského sboru Páně, který je čtvrtým sborem, jenž vznikl z jednoho kořene - z práce bratra faráře Václava Pokorného. Pán dobrotivě práci řídil a my se musíme cítit zavázáni k odpovědnosti i vděčnosti. Nemůžeme než prosit o to, aby se Pán k naší práci přiznával i dále. V jeho jméno chceme proto zahájit nový úsek práce, uvědomující si, že musíme - ačkoliv jsme lidé různých proveniencí a snad i různých mínění

- shodnout a stavět na tom základě, mimo něhož žádný jiný položití býti nemůže..."

Kurátorem sboru byl zvolen bratr Jaroslav Havlík, místokurátorem bratr prof. František Švanda. Na návrh bratra faráře byla dále aklamací zvolena komise, která by za Betlémský sbor jednala o rozdělení původního brněnského sboru s obdobnou komisí, zastupující Blahoslavův sbor.

Staršovstvo ještě nerozděleného sboru vedlo již dopředu jednání o volbě faráře sboru Brno I. Výsledkem byl jeden kandidát, Jan Pokorný, farář v Prosetíně. Sboru se představil 9. prosince 1951 kázáním v 8:30 hod. v kostele J.A.Komenského a v 10 hod. v Blahoslavově domě.

V neděli 16.12.1951 bylo obnoveno konání bohoslužeb v Betlémském kostele. Při leteckém náletu 12. dubna 1945 byl přímým zásahem bomby demolován sál za kostelem a samotný kostel byl značně poškozen. (Sál byl postaven na podzim roku 1906 po osamostatnění sboru v témže roce rozšířením původní tzv. „učírny“. Stál na místě dnešního parkoviště za kostelem při jeho zadní stěně a pojmul až 130 lidí.) Obětí tohoto náletu se stala manželka kostelníka sestra Žofie Zbytovská.

Při odstraňování škod na budovách se původně počítalo nejen s opravou kostela, ale i se stavbou fary s byty pro faráře a kostelníka a se zřízením sborové kanceláře. Vypracování plánů se ujal architekt M. Tejc, později architekt V. Doubrava, ale k realizaci nedošlo. Teprve na jaře 1951 byly provedeny nejnutnější opravy včetně zavedení plynové přípojky pro topení, které umožnily užívat Betlémský kostel k bohoslužebným shromážděním, a fary k ubytování rodiny faráře, vikářky a kostelníka. Při zahajovacích bohoslužbách 16.12.1951 v 8:30 hod. kázal synodní senior Viktor Hájek.

Ve sborovém shromáždění 6.1.1952 byl bratr farář Jan Pokorný zvolen farářem sboru a svou práci zahájil 1. března 1952 jako první ze 7 farářů, kteří sloužili nebo slouží ve sboru spolu s 6 vikáři až do dnešního dne.

První schůze staršovstva sboru Brno I vedená svým farářem se konala 10. března 1952. Ze zápisu této schůze citujme slova zapisovatele bratra Jana Firbase: „...Br. farář Pokorný zahajuje schůzi v 19.20 modlitbou a čtením z Kol. 3, 12-17... Br. kurátor Havlík projevuje radost z toho, že můžeme ve svém středu poprvé uvítat svého bratra faráře. Jménem všech mu přeje, aby mu Pán Bůh dával hodně síly a zdraví a aby mu pomáhal v práci, kterou v Brně započali bratr farář Václav Pokorný a bratr synodní senior dr. Viktor Hájek...“

„...Ve svém poděkování bratr farář zdůraznil, že v brněnském sboru zaznívala dvě hesla: „Protož králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků.“ (I.Tim.1,17) a "Myť pak kážeme Krista ukřižovaného." (I.Kor.1,23). A dále dodal: „...Jsme na světě proto, abychom oslavovali Pána Boha. Tedy i naše práce v tomto sboru a v tomto městě má sloužit k tomu, abychom Pána Boha oslavili. Oslavíme jej pak tím, že věrným kázáním a poslušným životem budeme svědčit o posledním zachránci člověka, jím je sám Pán Ježíš Kristus...“.

Děkujeme Pánu Bohu a jsme vděční, že od samotného počátku sboru Brno I Pán Bůh směřuje do našeho společenství kroky kazatelů, kteří nám po celou dobu jeho působením přináší poselství evangelia. Děkujeme Pánu Bohu, že pamatuje na náš sbor skrze všechny, kteří se jakýmkoliv způsobem přičinili o udržování sborového společenství a fungování sboru.

Pro úplnost si připomeňme statistické údaje, které byly uvedeny již v minulém vydání časopisu Setkávání 2021/9:

Faráři sboru: Jan Pokorný (1952-1991), Pavel Kalus (1992-1998), Olga Tydlitátová (1996-2016), Jiří Gruber (1998-*2022), Jana Hofmanová (2016-2021), Iva Květonová (2021-*2026), Ondřej Macek (2021-*2026).

Vikáři sboru: Irena Kalusová-Popelářová (1953-1970), Marta Pešková (1964), Daniela Brodská (1968-1971), Emil Stehlík (1971-1978), Milan Klapetek (1978-1983).

Staršovstvem zvolení kurátoři: Jaroslav Havlík (1951-1954), Emil Procházka (1954-1958), František Švanda (1958-1968), Svatopluk Doležel (1968-1992), Milan Ryšavý (1992-2002), Blahoslav Šimek (2002-2008), Václav Matoulek (2008-*2023).

Od ustavení sboru až do současnosti proběhla 17x volba staršovstva (na šestileté období, od roku 1955 do 1975 a od roku 2008 se volí vždy po třech letech polovina staršovstva) a ve staršovstvech pracovalo 93 presbyterů.

Václav Matoulek

Podklady: František Švanda: Kapitoly z dějin českobratrské církve evangelické v Brně (Od tolerance k dnešku), 1992

Zápisy z jednání staršovstva sboru českobratrské církve evangelické v Brně I, 1951-2021

DVANÁCT PROROKŮ

Malachiáš

Podle židovské tradice byl Malachiáš jeden z těch, kteří se vrátili z Babylónie. Chrám ještě není docela obnoven, bohoslužba v něm sice funguje, ale duchovní situace izraelského lidu není o mnoho lepší než před odchodem do zajetí. Zemi snad vládne nějaký perský místodržitel. Kniha tedy vznikla asi v pátém století před naším letopočtem.

Malachiáš může být stejně dobře vlastní jméno i anonymní titul – znamená „můj (Hospodinův) posel“, vyslanec, vyjednávač, anděl.

Adresátem je Izrael, resp. navrátilci z vyhnanství (Juda, Benjamin), konkrétně kněží, kteří mají za úkol obnovit řádnou bohoslužbu.

V knize zazní celá řada Hospodinových obvinění (platí i pro nás?): Pochybujete, že vás mám rád (1,2). Nerespektujete mě, zlehčujete a děláte si ze mě... (1,6) Flákáte vztah ke mně (1,7). Místo toho, abyste se mnou sdíleli to nejcennější, tak mě odbýváte (1,13). Vršíte zbytečná slova, v modlitbách žvaníte a otravujete (2,17). Schválně o mně tvrdíte hlouposti a desinterpretujete mě (2,17). Kašlete na to, co jsem vás učil; děláte si jen to, co chcete vy, a je vám jedno, co na to já (3,7). Vaše jednání způsobuje, že i další vámi inspirovaní sejdou z cesty (2,8).

Jednou z příčin problémů v Izraeli je nedbalá bohoslužba – povrchní, nepoctivá, lajdácká. Jaká je ta naše?

„...nikdo ať se nezachová věrolomně k ženě svého mládí...každý ať nenávidí rozvod...” (2,15-16) Krize středního věku v antice? Nechovat se ke svému partnerovi jako se spotřebnímu zboží – použité odhodit? Neposlat do kyték to, co jsme spolu prožili, léta – chvíle, které mi ten druhý v dobré naději dal?

Ondřej Macek

HISTORIE

Počátky křesťanství na Moravě

4. Pokračovatelé Metoděje a Konstantina

Při kázání křesťanství na Moravě získali Metoděj s Konstantinem několik mladých učedníků, kteří byli odhodláni pokračovat v jejich činnosti stejně obětavě jako jejich učitelé. Pocházeli z různých končin byzantské říše, bylo jich šest a všichni se chtěli stát duchovními moravské církve. Nejblíže k takovému přání měl Gorazd, který žil v nedaleké Nitře. Byl to pozoruhodný muž a stojí za to o něm povědět víc. Metoděj o něm věděl, že je z významné rodiny a již v mladém věku byl vysvěcen na kněze v Římě. Vážil si jeho mimořádného vzdělání i schopností a nepřestal sledovat se zájmem jeho cestu životem. Když ve stáří se jeho život blížil konci, byl by si přál, aby na jeho místo, do čela moravské církve byl povolán právě Gorazd. K tomu by ovšem musel být jmenován arcibiskupem, což podléhalo kompetenci papeže, ale Metoděj dosud o svém nástupci s papežem nejednal.

Z vládnoucích slovanských knížat nejnaléhavěji žádal o vyslání učitelů pravého křesťanství kníže Rostislav. Jeho žádost padla na úrodnou půdu a

byla za nedlouhou dobu vyslyšena. Napomohla tomu skutečnost, že Metoděj s Konstantinem se v tu dobu rozhodli všechno své úsilí svěřit do misie křesťanství mezi Slovy. K uskutečnění této misie potřebovali jazyk srozumitelný všem Slovanům. Ten vybrali a upravili sami, podobně k tomu utvořili i písmo. Tak vznikl nový slovanský jazyk, později nazvaný staroslověnština.

Církev tehdy kázala jen v liturgických jazycích latině, hebrejštině nebo řečtině. Tak tomu bylo i v Nitře, kde kněz Wiching vedl církev latinské liturgie a neviděl důvod k nějaké změně. Při křesťanské misii Metoděje a Konstantina na Moravě nastala ale jiná situace. Aby jim rozuměli všichni Slované různého původu, věrozvěstové jim kázali nově utvořenou slovanskou řečí,

později nazvanou staroslověnština. Když ale do Nitry přišli slovanští kazatelé se staroslověnštinou, tvrdě narazili. Ačkoliv na Moravě čtyři roky po příchodu Konstantina a Metoděje na Moravu byla slovanská liturgie papežem schválena bez námitek, tedy jako věrohodná, nepřátelé slovanské liturgie přesto trvali na přesvědčení, že církvi škodí, i když k tomu nepředložili žádný věrohodný důkaz.

Ladislav Hájek

PRÁVĚ JSEM ZAČAL ČÍST

Rozhovory s živými

Neobejde se to bez poznámky pro ty z čtenářů Setkávání, kteří právě postřehli, že došlo k neobjasněné změně v záhlaví pravidelné části časopisu. Těm potvrzuji, že příčinou je moje drzost. Jak jinak pojmenovat rozhodnutí psát o knize, kterou jsem ještě ani zdaleka nedočel? Proti rozpakům, zda se tu patří psát o rozečteném, však nedávno argumentovali kompetentní lidé činní v redakční radě Setkávání. Pádnost toho, co řekli, na mě nakonec dolehla. Co naplat – jakkoli jiní by o nepřečtené knize jistě dokázali psát nesrovnatelně lépe, musím to teď zkusit sám.

Rozečtená kniha vyšla tento podzim pod jménem „Pro smrt uděláno“. Připojen je podtitul: „živé rozhovory o posledních věcech“.

Jde skutečně o záznamy rozhovorů, které vedli Lucie Vopálenská a Michal Plzák s respondenty ochotnými povídat si o věcech, kterým se někdy s větší či menší šetrností říkává „poslední“.

Snad i velmi hovorný člověk připustí, že taková ochota nemusí být zcela samozřejmá. Zaujme tedy, že osobností, ochotných povídat si o tom předmětu, autoři našli tak rozsáhlou řadu. „Poslední věci“ patří k lidskému umírání a smrti, tudíž naopak jaksi nepatří mezi oblasti, které mohou být

zábavné či dobrodružné. A účastníkům bylo patrné, že nepůjde ani o žádnou odbornou publikaci. Jistěže jsou odborníci, kteří se zabývají záležitostmi kolem umírání druhých, ale s vlastní smrtí nemá žádný člověk žádnou zkušenost. Nikdo dosud živý se s ní dosud neseznámil. Popisy událostí typu „life after life“, jichž se v oblasti esoteriky snadno dohledáte, podávají výhradně živí lidé; záleží na rozhodnutí čtenářů či posluchačů, zda přijmou jejich sdělení jako zprávu o smrti, nebo naopak jako zprávu někoho, kdo prokazatelně přežil.

Otištěných rozhovorů je celkem dvacet šest a všechny jsou poměrně rozsáhlé. Tazatelé poznamenali, že se učili být v rozhovorech citliví, ale neodbytní – a odpovídající ženy a muži to, zdá se, vzali na vědomí. Čtenář tedy najde sdělení, myšlenky, úvahy osobností vrcholně rozmanitých profesí a konfesí, z rozličného prostředí, ba i různých národů, jakkoli všichni v době rozhovoru žili v naší zemi.

(Ten minulý čas v předchozí větě mi vadí, ale nejde jej nahradit. Rozhovory vznikaly v prvních pěti měsících tohoto roku – kdo chce, ať

řekne: nedávno – ale někteří z těch, kdo poskytli odpovědi, už se vydání knihy nedožili. Nemáme, jak se dovědět, zda by třeba chtěli něco dodat.)

Tazatelé sdělili úmysl otištěním rozhovorů pozvat čtenáře k vnímavému přemýšlení. „Vyvozovat závěry nebyla naše ambice. ... Smrti se možná dál budete bát, ale ztratíte ostych o ní hovořit.“ (s. 6n)

Sám pro sebe si nejsem jist, zda samotná ztráta ostychu je tolik potřebná. Domnívám se, že jeden z respondentů to velmi patřičně vystihl, když konstatuje, že řeč o smrti sice v současnosti už není tabu, jako tomu bylo snad ještě i začátkem tohoto století, ale souběžně s tím vzrostlo nebezpečí, že se o smrti bude mluvit lehkomyšlně a nezávazně. „Tabuizace smrti nám už nehrozí, nebezpečím je její banalizace“ (s. 82).

Neumím si tu zakázat vzpomínku na učitele evangelického bohosloví (Eberhard Jüngel, 5.12.1934 – 28.9.2021). Odpovědně a důsledně se ve svých pracích vracel k ohraničenosti lidského bytí a tématu smrti. V přednášce „Smrt jako tajemství života“ (1984) představil nutnost hledat a nacházet adekvátní řeč o skutečnosti smrti, neboť takovým úsilím lidé přestávají být smrtí uhranuti. V řeči vychází najevo, že naše bytí se děje ve vztahu, který začal Bůh a se smrtí jej neukončí.

Nepochybuju, že Lucie Vopálenská a Michal Plzák nabídli čtenářům působivý příspěvek k takovému hledání a nacházení adekvátní řeči.

A nesmím zapomenout na fotografie, které knihu doprovázejí. Autorem je František Plzák, jsou pozoruhodné, nelze je přehlédnout, dovedně a krásně zachycují respondenty a jejich okolí. Nezkoušel jsem je spočítat, ale představují prý výběr z několika tisíců snímků, které umělec pro publikaci nafotil.

Možná by se patřilo, abych teď slíbil, že rozečtenou knihu dočtu brzy. Nic takového. Pokud mi zbude čas, budu si v ní číst ještě dlouho.

Jaroslav Vítek

Pro smrt uděláno. Živé rozhovory o posledních věcech. 677 stran + rejstřík. Vydal Kalich 2001.

BUDE

Co připravujeme s dětmi v našich sborech

Brno I

V neděli 19. prosince v 10 hodin budou v Betlémském kostele bohoslužby se zvěstováním dětí. Zahrají divadelní hru Oslava narozenin o tom, že Ježíš přišel, aby pomáhal lidem unést jejich neštěstí a smutek. Jste zváni!

Iva Květonová

Brno II

Předvánoční dětská slavnost se v Blahoslavově domě bude konat v rámci bohoslužeb v neděli 19. prosince od 9 hodin. Zveme vás na vánoční hru. Tentokrát se ve vzpomínkách starého muže vypravíme do slavné Alexandrie, kam jako mladý člověk odešel, aby byl uchvácen a ohromen divy světa. Později se jako hostinský stane svědkem události narození Ježíše a poznává, které hodnoty mají smysl a jsou opravdu věčné. Hra je doplněna pretextovanými písněmi na známé popové a rockové melodie.

M. Marek

Brno-Husovice

Vánoční slavnost pro děti bude v Husovicích jako součást bohoslužeb na 4. adventní neděli, tj. 19.12.2021, od 9:00 hod. Bude se hrát hra "Prorokyně Rebelka". Hra bude v tradiční podobě - snad to navzdory covidu půjde.

Jarka Procházková

Brno-Židenice

Adventně-vánoční hra v Židenicích bude letos celá ve verších a jejím autorem je Matouš Pleva. Dozvíte se, jak to bylo se Zachariášem. Hrát a zpívat budou děti i dospělí a k vidění bude v neděli 19. prosince při bohoslužbách.

Radka Včelná

Hudební nešpory v prosinci

Poslední hudební nešpory v Červeném kostele budou v tomto roce v neděli 5. prosince v 19:30. Těšit se můžete na flétnu a varhany v podání Hany Bartošové. Kázáním poslouží farářka sboru Brno I Iva Květonová. Výtěžek poputuje na brněnské středisko Diakonie ČCE. Přijďte. Možná cestou potkáte i Mikuláše.

Kavárnička v Brně I

1. 12. Hudební vystoupení studentů konzervatoře
8. 12. Bratr Jan Franců se podělí o zajímavé snímky z cest

- 15.12. Sestra Věra Bednářová navodí sváteční atmosféru Českou mší vánoční od Jakuba Jana Ryby v podání Magdalény Kožené
- 22.12. Sestra Anna Mikšátková seznámí účastníky kavárničky s historií vamberecké krajky v Podorlicku. Součástí programu bude i ukázka této jedinečné tvorby.

Čím teď žijeme na Filipce

Před nějakou dobou mě oslovila Iva Květonová, jestli bych mohla napsat do Setkávání, čím teď žijeme na Filipce. Jsem na Filipce nově od září, spadla jsem do toho rovnýma nohama a nelituju. Jsem vděčná, že můžu být u všeho toho dění a hemžení a nejen to, že jsem se stala součástí filipkovských příběhů.

Je pravda, že momentálně nás dost často a intenzivně zasahuje covid. Zatím jsme si na něj, myslím, nezvykli a přiznávám, že při slovech jako pozitivní, karanténa, testy, bolest hlavy se mi rozbuší srdce a padne na mě tíseň.

Chtělo by to mít křídla a trochu poodletět, podívat se na to všechno trochu s nadhledem, zatím mi to moc nejde. Ale! V říjnu jsem kdesi na internetu narazila na akci Ptačí sněm pro Václava Havla, při které si můžeme s radostí, vděčností a taky s respektem připomenout, co všechno pro naši zemi Václav Havel udělal, s čím je spojený, je to prostor pro spočinutí a přemýšlení, co pro naši zemi a její současnou situaci může udělat každý z nás právě teď (www.dox.cz).

A my jsme se k tomuto happeningu s dětmi na Filipce připojili. Nápad vychází z knihy brněnského rodáka Petra Síse Ptačí sněm (mimochodem nedávno vyšla jeho nová knížka Nicky a Věra a je nádherná). Takže jsme si prvně společně přečetli Ptačí sněm, abychom věděli, o co jde. A co dál? Od 5. října (85. výročí narození V. H.) do 18. prosince (10. výročí úmrtí V. H.) je možné kdekoli do veřejného prostoru umístit letící ptáky. A tak jsme začali vyrábět; papírové, různobarevné, reálné i snové, měli by být trochu prostoroví, a pak je voskujeme, aby vydrželi i prosincové plískanice, budou na šňůrce, ale ještě nevíme, kde si budou poletovat. Zatím mají hotovo třetáci a čtvrtáci, ostatní třídy teprve začínají, protože karanténa nebo covid... Ale do 18. prosince je ještě dost času. A k tomu všemu si vyprávíme o svobodě a ptácích, jací jsou, kde žijí, kam odlétají, jakými ptáky bychom chtěli být my, ale taky trochu o Ukrajině a válkách, uprchlících a diktátorech, o komunistech a 17. listopadu. Příběhy jdou jeden za druhým

a hodina mnohdy nestačí. Mluvíme, ale i posloucháme, je to někdy těžké. A ještě těžší je si uvědomit, že každý jsme jiný, jinak mluvíme, jinak posloucháme, vyrábíme různé ptáky a přece jsou všichni skvělí!

Kdybyste se chtěli k Ptačímu sněmu pro Václava Havla připojit, neváhejte, akce je otevřená pro kohokoli.

Alžběta Macková

Ekumenická modlitba v Židenicích

Nedělní odpoledne 21. listopadu jsme se i přes zamračené a chladné počasí setkali společně s židenickými katolíky a husity při "Ekumenické modlitbě na Karase", tedy na Karáskově náměstí, které je uprostřed mezi třemi židenickými kostely. Na přelomu starého a nového církevního roku jsme děkovali za to, co nám bylo dáno, a prosili za budoucí čas i za město, ve kterém společně žijeme. Krátkou bohoslužbu připravili faráři tří církví a o doprovod se postarala rodinná bigbítová kapela od husitů.

Dalším společným ekumenickým počinem budou adventní biblické hodiny. Budou se konat tři adventní čtvrtky od 18:30, postupně v prostorách CČSH, ČCE a ŘKC, a budeme při nich probírat tři "adventní" biblické postavy - Izajáše, Jana Křtitele a Marii.

Magdaléna Šrubařová

DÍKY A PROSBY

Milosrdný Bože, děkujeme Ti za to, že se k nám skláníš a povoláváš nás, abychom na svých rozličných cestách následovali příkladu Tvého Syna, Ježíše Krista.

Prosíme Tě o moudrost a odvahu a Tvého Ducha pro všechny úkoly, které nás čekají na místech, kde pracujeme a sloužíme.

Přimlouváme se za všechny, kteří trpí nesvobodou, válkami a nepokoji, ukaž nám, jak nezůstat lhostejní a najít způsob, jak jim – blízkým i dalekým – pomáhat.

Prosíme za ty, kdo vládnu v naší zemi, ať umějí přijímat moc spíše jako příležitost ke službě než k sebeprosazení, prosíme za moudrost pro ně.

Prosíme Tě za nemocné, aby došli úlevy, za osamocené, aby nezůstali sami, přimlouváme se za ty, kdo o ně pečují, aby neztráceli sílu a naději.

Myslíme na ty, kdo jsou někdy ustaraní a unavení péčí o církevní provoz, dávej nám všem radostné srdce a oči a uši otevřené pro potřebné mezi námi i okolo nás.

Prosíme o to, aby společenství našich sborů byla otevřena všem příchozím, aby naše sbory, střediska Diakonie i školy byly místem naděje opírající se o víru a lásku.

Prosíme Tě za Tvou církev v naší zemi i kdekoliv na světě, dávej jí svého svatého Ducha, zbavuj ji strachů, pomáhej nám křesťanům být věrohodnými svědky o Tobě a Tvé lásce. Amen.

Modlitba zazněla 20.11.2021 ve sboru v Brně I na zvláštním zasedání synodu ČCE, při kterém byla do funkce uvedena nová synodní rada ČCE).

ŽILI MEZI NÁMI

Jindřich Slabý (1930–2021)

Moudrý kazatel, biblista a svědek víry

Jindřich Slabý se narodil 10. ledna léta Páně 1930 v Praze do věřící evangelické rodiny. Jeho rodiče se záhy odstěhovali do Brna, kde strávil dětský a jinošský věk. Po složení maturity odešel do Prahy na tehdejší Husovu československou evangelickou bohosloveckou fakultu, kterou absolvoval na podzim roku 1953. Poté nastoupil na vojenskou základní službu v Jihlavě.

Nejprve ho jeho duchovenská práce jako seniorátního vikáře přivedla na podzim roku 1955 do sboru ČCE v Teplicích. Po vikariátu nastoupil roku 1958 jako farář ve sboru ČCE v Kralovicích u Rakovníka, kde setrval sedm let. Poté pět let sloužil jako farář ve sboru v Krabčicích pod Řípem. V adventu roku 1969 přijal místo faráře ve sboru v Břeclavi, kde pracoval až do roku 1988. Téhož roku byl zvolen farářem v sousedním sboru v Hodoníně, kde působil do roku 1996.

Poté po dobu jednoho roku zastupoval profesora Petra Pokorného na Evangelické teologické fakultě Karlovy univerzity na katedře Nového zákona, odkud ho povolala Bratrská jednota baptistů na svoji Vyšší odbornou školu sociální a teologickou Dorkas v Olomouci jako učitele biblistiky. Zde strávil plodných patnáct let, načež byl v roce 2009 na jeden a půl roku znovu zvolen na místo faráře sboru ČCE v Hodoníně. Bratr Jindřich Slabý rovněž léta spolupracoval jako překladatel s nakladatelstvím Vyšehrad. Za překlad knihy německého autora Kurta Schuberta „Židovské náboženství v proměnách věků“ obdržel v roce 1996 prestižní cenu tohoto nakladatelství. Jindřich Slabý byl rovněž skvělým znalcem novozákonní řečtiny, takže se v letech 1978–1984 podílel na ekumenickém překladu Nového zákona, který je uznávaný všemi křesťanskými církvemi v České republice.

Bratr Jindřich Slabý byl erudovaným a moudrým kazatelem, který téměř do poslední chvíle stával na kazatelnách různých sborů, a to nejenom Českobratrské církve evangelické. V posledních letech nejčastěji chodil do hodonínského sboru, jehož byl členem. Bratr Jindřich Slabý spočinul v Boží otcovské náruči v pondělí 15. 11. 2021.

Chtěl bych Jindřichovi upřímně poděkovat za jeho dlouholetou službu pro hodonínský sbor i celou církev. Budu na něj vzpomínat jako na člověka, který byl věrný Kristovu evangeliu a stál v jeho službě až do poslední chvíle. Navzdory smutku a bolesti z jeho odchodu jsou na místě jen slova díky Pánu Bohu – za vše, co vykonal pro sborová společenství v Kralovicích u Rakovníka, Krabčicích pod Řípem, Břeclavi a Hodoníně i všude jinde, kam na své ekumenické cestě zavítal. Byl kazatel nejenom slova, ale i pera, jak dokládá výňatek z jeho adventního kázání, který nejvíce vystihuje erudovaný, poutavý a zároveň britký styl jeho teologického myšlení: *Písmo svaté svědčí o tom, že čas milosti, čas zvoucí, otevřené láskyplné náruče Boží, nebude trvat věčně. To je třeba hluboce povážít a je třeba to i zvěstovat. Církev ve snaze neodradit tento svět si zvykla zatajovat slovo o hněvu, soudu a trestu Božím. O tom, že Syn Boží „přijde opět se slávou soudit živé i mrtvé“. Dnes však ještě trvá čas milosti. Dnes ještě i do sebevražedné lidské vzpoury, i ve svém hněvu, připomíná Bůh, že dal svého Syna. Dnes ještě platí amnestie pro všechny rebely, kteří rozpoznají v Božím Králi svého největšího Přítele a opětují jeho lásku. „Líbejte Syna.“ Ne tak, jako když pes líže karabáč, kterého se bojí. „Líbat Syna“ je celoživotní postoj založený na vzájemné lásce Boha a člověka. „My milujeme jej, protože On napřed miloval nás“ (1J 4,19). Jen v Ježíšových loktech je život, radost a pokoj. Mimo jeho otcovskou náruč končí každá lidská cesta v zahynutí a pod Božím hněvem. A proto platí: „Blaze všem, kteří se k němu utíkají.“ Amen*

Pavel Šebesta a členové FS ČCE Hodonín

Foto: S bratrem Jindřichem Slabým se ve smuteční síni v Hodoníně 23. listopadu rozloučil jeho spolužák Jaromír Voda a senior Michal Vogel spolu se sestrami a bratry ze sborů Břeclav a Hodonín.

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Staršovstvo sboru se ke své schůzi sešlo 18. listopadu. Ohlíželi jsme se za tím, co ve sboru proběhlo, z čeho máme radost, kde je potřeba zabrat. Přemýšleli jsme nad tím, jak fungovat ve zhoršující se situaci. Hledáme cesty, jak nerušit programy, ale přitom předcházet rizikům. Kávu a čaj po bohoslužbách jsme přesunuli ze Zelené fary do prostoru před Červeným kostelem. Jarmark do kostela. A oběd se skauty si dáme venku na stojáka. Přemýšlíme o strategii sboru, co dělat, co nedělat, na co se soustředit a od čeho upustit; jak to bude do budoucna s našimi sborovými budovami, které potřebují dost peněz na opravy. Tu střecha, tam fasáda, jinde komplet celé rozvody, kotelna, pojištění atd. atd. Zabývali jsme se bohoslužbami o vánočních svátcích, kolik, kdy, kde a kdo. Všechno jsme nestihli, ale byli jsme spolu rádi.

Iva Květonová

Brno II

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu farářů. Staršovstvo rozhodlo, že místo pastorační pracovnice bude od 1. 1. 2022 svěřeno sestře Martě Markové. Rozhodlo o konání rozhovoru s bratrem Martinem Horákem ve věci jeho dalšího působení jako faráře sboru. Staršovstvo vzalo na vědomí plán akcí a bohoslužeb v příštích měsících a projednalo mimo jiné otázky týkající se organizace konventu. Rozhodlo o uzavření nájemní smlouvy na studentský byt s bratrem Davidem Zeleným a uzavření smlouvy na reklamní plochu s firmou Fox Optik.

Martin Horák

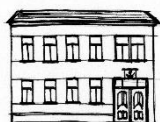
EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

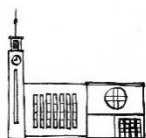
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I
Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Ondřej Macek, Iva Květonová, Jiří Gruber, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Gruber, Iva Květonová, Jiří Šimsa
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II
Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák, Jarmila Řezníčková, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně-Husovicích
Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Jaromír Klimek

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, faráčka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně
Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

**Evangelická akademie,
Vyšší odborná škola sociálně právní**
Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz
Střední zdravotní škola Evangelické akademie
Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,
<http://www.eabrno.cz>
ředitelka: Renata Michálková
kaplanka: Marta Židková

Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola
Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544
email: skolafilipka@gmail.com
<https://skolafilipka.cz>
ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Verze pro elektronickou distribuci. Ročník 2021 (XXIII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 20 Kč. Roční předplatné 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.